

کہ سرخرو سے شوم گرفتید ہے جامی کہ مرد بلبیل و تو در شکستہ واسے چہ باشد از شب مارا سحر کئے نامے کہ بے کرشمہ درین دل نینزل گامے کہ بہت سوختہ جانی کشیدہ در جامے کہ بیج زندہ نگیرد بر آتش آرامے	رجام خویش فروز تیر جسدہ لبیرم کجے خیر بکل بود سان اسے باو چنین کہ صبح سعادت ہمیر در رخت خوشم من ارچہ کہ در وقتہ در دل بہت چہ پوست باز گنم با تو دل غنہ بان را دلے کہ پیش رخت لاف صبر و مردوست

دستاویز شماره	بود فضول خسری تو از خسرو بجان عمر کہ این نسیم است آن وامے	غزل ۹۰۳ از دیوان

کہ کبک مقصد بر خود زخم جو خیرا سے اگر باغ رو سے با چنان گل اندامے در ان زمان کہ جو خورشید بر سر با سے کہ نام حال مرا بہ زبرد سر انجامے کہ آتشے تو خاشاک در میانے دلہم کہ بود گوارا نش و فوج آتھامے اگر کم ست ز پروانہ تہ ہے جامے انکر وہ بارہ کجے پر بہن بید نامے	نہ از دست کہ گویم کبک خوش گامے از شرم سر گر بیان فرور و غنچہ چو زورہ زیر و زبریشونہ مشتاقان اگر تو نے بسر انجام بدرین خورشید بے مینہ میگذر و ہر دے و میوزے بگشت سیر طوفان آتش شوق کیسکہ لاف زو از سوز عشق شمع و شان چہ راکش ز گر بیان عشق سر آن کو

تلفظ بہتر نحو	بباز بہر موس جان بکام دل خسرو کہ بہت ہر چہ رامو نے بنا گامے	غزل ۹۰۴ از دیوان
بوئے کہ بہت تندہ سوئے کہ میروے	اسے با و باز بر سر کوئے کہ میروے	

با آن نسیم خوش کو تو داری ہرستان بندان گل شکوہ کہ مستت بزیر پای زنگوہ کز تو طرہ سنبل معطرت خوش مشو و دلم کہ گذر میکنی باغ آنجا بسی بگو کہ جہانے و لے اسیر	جائے و گز بگو کہ بوسے کہ میر و سے در حبت مجوی ز روی کو لے کہ میر و سے تو بہر بوسے کردن مونسے کہ میر و سے وانی بہر گز و گلشن رو لے کہ میر و سے در کو لے تو و و ان تو بگو لے کہ میر و سے

غزل ۹۰۵ از دیوان

خسرو ز تشنگی مایان ہجر سوخت
 اے آب ز تری تو بچو سے کہ میر و سے

وسط البحرہ شعرا

و لہ کہ لاق زوی از کمال و انانے رمی اگر چه کہ جان من از تو تھانست در انظار نیسے ز تو برا و صبا اگر چه عسر صد عالم رست از خوبان چو وصل نیست مرا قرب تو ہنمیں چو بگفتنایے بر دوستان خود کم از آنکہ و لہ کہ زفت نیار و یاد ہم حیرے در میر جائے عمر و نامد آن گفت دار	بگو کہ چون شد از اندیشہ تو سووانے بجان تو کہ بجان آدمم ز تھانے کہ بہت عمر گرامی سیا و پیانے سیا کہ از ہرہ عالم مرا تو سے نانے کہ آستان خود از خون من بالانے مرا طفیل بہر سنگار فرمانے از ان مسافر آوارہ گرد ہر جانے کہ زیر پا بکشم و امن شکیبانے

غزل ۹۰۶ از دیوان

بہ بند باز میا مد جو خسرو از خوبان
 رہا ش کن کہ تبیر و کتون بر سوانے

شعرا ہند شعرا

ہر بار کہ تو در دل شب در دلم آنے ایجان و مد مانده کہ یاد ہم کنی، بیج	خون دلم آید و و ویدہ بروانے شہر یاد کہ جانم لب آمد ز جدانے

آگے جو خرا مان ورنے را وہمہ خلق جانم بس ز رفتن مشکل تو کشیدہ بے وین روی تو چہ گویم بجز روزم اسے شاہد مرست بر موسے کشانم چون طبل آموختہ باشکر دروت خوشوقت من آندم کہ کشم با وہ بیادوت	با آن دروش و ناز چہ گویم چہ بلائے بیچارہ من آندم کہ درمش من آئے یارب کہ تو این روز گتے را نہائے تا در سر و کارت کتم این زہد ریائے در بند بپریم کہ نہ ام خوش بر ہائے چون جان ہم بر سر کوت بگدائے	
غزل ۹۰۶ از دیوان	ہر شب منم و خاک سر کوسے تو تار روز ای روز و شب اندر دل خسرو تو کجائی	وسط البحرۃ شعرو
تو اسے پس کہ ازین سو سوار میگذزے ز دوستمان کہ بچو لانکہ تو خاک شہد ہزار دل بدوال عنانت آویزان جراحتے بجز این نیست آستیا یان را چہ میریے کہ فز و نست در دم ارجہومی تو مست خواب چہ دانے کہ با چہ میگذزے تو در ورون دل تنگے چلی ہر شب قرار وصل خوشست ارجہ ویری بسیم	مراکش از بہر اسے شکار میگذزے بشوخے تو کہ اسے شمر سار میگذزے تو بر شکستہ از نشان سوار میگذزے کہ آشنائی و بگاہتہ وار میگذزے ہزار بار بجان فگار میگذزے وران دلے کہ بشہائے تار میگذزے گلی دلے بدلم چو چار میگذزے دلے چہ سو کہ زود از قرار میگذزے	
غزل ۹۰۷ از دیوان	بلاست نالہ خسرو برون میا زین پیش کہ مست میرے دور چار میگذزے	عزۃ الکمال شعرو
اسے نہر و بلندت را صدقہ نہر گامے	ہست از رخ گل زکرت از رخ گل دامے	

یک مردہ اگر صیغے کر دے بر جا ز نذرہ خوشیدر خا از تو یک ذرہ چدم گم کردو گوئید بدر جا من می ندرم لیکن عقل و دل جان تن شد ہنرم عشق آرسے بے دوست و لم با گل آرام نیکر دو اسے مرغ کسے نالی از ہر گلے چندین در چشم و لب خوبان گر جو رہا بند	صدر مردہ کنی ز نذرہ ای شمع ہنرنا سے در کلبہ تار یکم گر جا پشت کنی نسا سے ماندہ ست گر ما بنم ورنجہ خود کا سے ماشاک بے سوز و نا چختہ شود حامی کو در چین آنکس رو کو بود آراسے بارا کہ نذرہ سے رخسار گل اندا سے طفلیست کہ خوش کرد و از شکر و بادا سے

غزل ۹۰۹ از دیوان	در قید ببرد آہو خسرو و جسم گسیرو بر صید بود لایب در کشکش واسے	عزۃ الکمال شہ

تا نور و سنے چو ماہ نہا سے نیم بالاسے تو نباشد سرو بتا شات قدم چہ رنجہ کنے گوئے از حسرت نبات لب بتہ زلف را بگو بار سے بے توجہ نون لفت تو شب آمد	نموان ویدہ روی بیاسے کہ تو سر و نام بالاسے کہ تو سرتا قدم تا شائے شیخہ گزشت چرخ بیاسے کاسے فلان در کہ نام سووانے پہ بود گر برفق پیش آسے

غزل ۹۱۰ از دیوان	بوسہ چند بندہ خسرو را بر لب خودیر آب فرمائے	قبیۃ شہ

یک رہ کین بغمزہ جادو اشار سے چندین شہر و زو سے ولہا کجا شود	کا قدر زفتہ در ہم آفاق غار سے وز دیدہ گز چشم تو بود اشار سے

انرا کہ میکشے بہ ازین نیست خوبهاش گر بے رخت عمارت عمر کند سپہر گویند دوست وعدہ شمشیر میدہم	کز سر کنیش زندہ گرانے زیارے با و اتراب یارب از نسیان عمارے آن بخت کو کہ یابم ازین بہ بشارے

غزل ۹۱۱ از دیوان	سوز فراق خسرو اگر سوزت مریج والی کہ آتش نبود بے حرارے	غزۃ اکمال شعرہ

ما را در از رویت بگذشت زندگانے چشم کشت مارا باشد بین قصاصش گر این تن چو موم بودست بر تو گوئے شک آیدم ز تیغ بر عاشقان دیگر یون بزم رحیم بر من مبارک آمد شکر غم تو گویم کز دولتش ہمیش بامعز خود خوشم من بر من معذگ کہ	باقیست تا دوسہ دم در یاب گرفتوانے کز دور مردن من نباشش نہانے تو ویرزی کہ اتک برویم از گرانے این لطف ہم مرا کن از بہر آن جوانے مردن بر آستان ایجان زندگانے با دیدہ در شراہیم با دل بردستگانے تا بیشتر نگردد این داعیہ سے مابقی

غزل ۹۱۲ از دیوان	بے اولار خسرو کم جو قرار و سامان کو رسم صبر و اندر لکن چنانکہ دانے	بقینقہ شعرہ

ہوں گتست پروانہ ز بہر خوشین سوزے چہ آتش مینے ز نسیانم ای دور از تو چشم گر از بے مہری شہیت گل کردم بنا میر و چو دیدی مردم گفتی کہ روزے روی یابم سکت ہم میر و دار من توانی مردمی کردن	بیاد خانہ روشن کن ز بہر مجلس افروزے دل و جانست آخر ز سیدت انکہ دیوے کہ آموزد کمان بر دست دارم کمن توزے چنین روزی ہم در زندگی معنی تو در روزے کہ چون مار و کتم طوفش بہ تیر تو بازیش بر روزے

غزل ۹۱۳ از دیوان	چہ انخوا میکنے در خون خسرو و چشم بد خورا بر حمت رو نافتاب کشتن بر آنوری	غزۃ الکمان شورا

کشان دل ہر سوے گلے دسترنے گر بخت عقل ز سو ماے عشق بر حق تو بیار ساقی و در نامہ سیاہ و بسین بزر جان مقصدس در انتظار سوخت گلوے یک سخن و خوش کیش جو فر بادم من از دو کون بر افتادم از گنہ تراست جو بت پرست شدم و در خم ناسیہ کپے تو چاک سینہ نہ بنی ز چاک جامہ سنج	من دولے و شبے و ہواے ستمنے چہ طاعت آرزو الے نسر و تھمنے فرشتہ را چہ غم از بار سالی جو منے ز تگنائے کفار و در جان و شمنے کہ نسبت خرنخنے خونہاے سکو کمنے ز خانمان بید افتادہ بہر شکنے بقدر سوز کہ کم نیستم ز بر منے کہ بس گران نبود در سفر بہر پیر منے

غزل ۹۱۴ از دیوان	مثال خسرو و اگر عاقبتے ز دوست از اکلہ نیافت کحل و فایتم بسج غمزدنے	بقیعتہ شعرا

گذشتہ آہ کین دل زارم شکلیا بود کج سے جز این شیرنی اندر عیش تلخ خودی بنیم کو از ان با و بر جان و دلک از فراق چون چو پیندے برے سامان جان من کو ای نیم پیر و لرم ہمہ وز سیدہ من و نبال کار خود	پریشانی ز نفس آرزو راہ خرسندے کہ کہ کہ کہ میکنے بر گریہ تلخ شکر خندے چہ ہمیشہ زندان کامر کہ از وصلیت خورم قدر دل و صبری تو داری کہ مریم بود پیندے سبا و اسج ما و در چمن بہر دوزخ زندے

غزل ۹۱۵ از دیوان	بگو اے چند کوناش کہ با شد مریم جانم کہ خسرو را ز تبرک او تبرست بہر بندے	بقیعتہ شعرا

خوش آن شہنا کہ آن جان جان جهان مہمان من بود گدائی مسکینم از وقت خوش را از دور و لہا نمیکرد و فراموش از دلم ہائے نگارنیش من محروم را چندین نعم از چشمے نبودیم ہر آن داغ عم جا ترا شو درین حیرت در ول مرا گویند بر جا دار ول کا یام عیش ستاین	جراحتہا کہ او کردی لہش و زمان من بود سے کہ آن گنج روان در خانہ ویران من بود سے کہ جابی کہ گئے برویدہ گریان من بود سے اگر تران کوی مشتے خاک و امان من بود سے کہ کاش آن داغ ایش بر ول بریان من بود سے گذشت آن کین تل دیوانہ و زریان من بود سے

غزل ۹۱۶ از دیوان	دل رفتہ نباید باز رہا کے توان رفتن رہا کن خسرو اما از آمدی گذران من بود سے	عزۃ الکمال شعرا

ساقی بیا کہ موسم عیش است و میم و بیے رخ بر فروز و زلف سلسل من گرو سر را از رو سے خوب تو نسبت کجا کتم شکر شد از خجالت لعل تو آب وار خط سلسل تو چو در در مگر گرفت روح مجھے تو و غفلت معبور سے بت گرچہ دید زلف و رخ و عارض ترا طے کن حدیث عقل بیا جام کے بیار لب بر لب نگار نہ از دست میدہ	یخو کہ لالہ کون شو از باوہ ری دستے تا بشکند جمال تو با زار میم و بیے اسے رویت آفتاب لب شبنم و گل سے برگر و میم و بیے چو کشیدے تو خے و طے کر وند عاشقان بعد از سے دوا و دستے اسے عقل در روح مثل تو نا و بیہ از دستے از شرم کر و نالہ صد سال طے و بیے تا داغ مہر او ہم آسے و لام و بیے عالی ملالہ از قدح و باوہ میم و بیے

غزل ۹۱۷ از دیوان	می خور مخور عم دل و دین خسرو او کہ ایکشا بدم خسرو آفاق لام و بیے	عزۃ الکمال شعرا

اسے بادِ سلام و لہم آنجا برسائے یکبار رسائیش سلام ہمہ عشاق این پیرین چاک بخون غرقہ کہ دارم ویرنہ پیاسے کہ برون دادہ ام از دل کردیم بخون دل خود چہرہ منتش	یوسے ز لہم گرفت آن بار بسائے صد بارش از آن برین تشا برسائے پنهان بری از من و پیدا برسائے پرورد و بخونہا سے دل آنجا برسائے این قصہ بران یوسف دلہا برسائے	
غزل ۹۱۰ از دیوان	بر خسرو و عمکین گذرا سے دوست ہمارا عمر سیت کہ امر و زلف بر دایر سائے	بقیہ نقتہ شرہ
بنائز ہر نفس از سوی من گذر چہ کئے اگر چہ نہیں کہ تو بے نیم شب رو بر بام بچھے کہ شمع ابروت بہر نقہ بس است نداسے از پیے دل برون آفرید ترا چو ہر چہ کردم اما تم نبود از دست نعوذ باللہ امید وفا و پس از تو اگر مجھے طلبے با بکشتہ نہ بے	بہین کہ این دل من خون کنی و کر چہ کئے تبارک اللہ تا برسہ قرچہ کئے بگرد و ز سے موا میر خسرو چہ کئے تو موسے بہرہ پانی لبیر چہ کئے کنون ز دیدہ نخواہم کشید بر چہ کئے من استوار ندارم تر اگر چہ کئے ترا کہ نیست میانے بگو کر کئے	
غزل ۹۱۹ از دیوان	ز بیج خسرو گفتم ہمیشہ بر خسرو کنون کہ رو سے دل از دست شد خرد چہ	غزۃ الکمال شرہ
اسے جان میں رفتہ بہ تن باز کے آئی جانے کہ تو آنہ دور سے رو سے تو ببرد شد جان جناحے بنان گیری تو تنگ	و سے سر و خوامان مجھیں باز کے آئی تا زندہ شوم باز میں باز کے آئی زان باد تو اسے بر من باز کے آئی	

مارا و طے تنگ و تو خود کردہ بصیرا	در ظلمت زندان وطن بازگے آئے
غزل ۹۲۰ از دیوان	سر پایہ خسرو و جہان خیر سخنے نیست عمر کے کہ تو رفتی بسمن بازگے آئے
بفراغ دل روی و نظر کے بخور ہوئے نہ بیست با جوانان مجھیں شکر و لیکن نفس با جز آمد نظر کے نہ مدیرہ زوش بخدا کہ شکم آبد ز رخت ہمیشہ خود ہم دل من کہ شد نہ نام و پشندان جب مارا پر میرا تو از ابطیب آدے کس غزل ۹۲۱ مکن ای صبا شوش نہ رفت آن جو از رنسا رو مکن راست بجای کہ تو باشی گفتے کہ جو منی نوح مارا عنم جان خور شاید کہ نیار و منظر ملک جان را خلقے بدم سر و میر نہ بدرت زانکہ	بہ از ان خیر شبا ہی ہمہ پاسے دہوئے ہوس جمال خوبان زود بزرگ ہوئے بجز این تماند مارا ہو سے و آرزوئے کہ نظر و ریح باشد جہان لطیف آدے کہ برفت عمر و نامد خیرش ز میج سوئے کہ جو بر دست پاسے بظاہرہ چو آدے کہ ہزار جان خسرو بفا و تار موئے شہ گر راست کنی طرہ بلا سے تو کہ باشی از جان کہ کند ما و بجائے تو کہ باشی در کلبہ اخراں گدائے کہ تو باشی خورشید تبا بد بسرا لے کہ تو باشی
غزل ۹۲۲ از دیوان	خسرو اگر از ملک تو آید سخن عشق حسدت رہے شہر لے کہ تو باشی
مست آمدہ باز ہمہ ان کہ بودے اسے پار جدا ماندہ و کنگ کہ جتے دیوانہ من بر سر کو سے کہ گذشتے	دائم شکر سے از شکرستان کہ بودے اسے یوسف کہ گشتہ زندان کہ بودے تشویش وہ حال پریشان کہ بودے

می ووش کجا خوروی و ساغر کب و او سے آراستہ دست در آغوشش کہ خفته جعدت کہ کشیدست دلیت را که گزیدت حلاوت تاراج شد ای دل تو چه کردی	در ظلمت شب چشمه حیوان کہ بودی این سخت کرا بودی بندر مان کہ بودی پیش کہ نشستی شب و مہمان کہ بودی شہرت کہ خشیدہ مگس خوان کہ بودی

غزل ۹۳۳ از دیوان	بے بوسے گلے واری و لے رنگ بہار خسرو تو بظاہر ذہانتان کہ بودی	بقیہ شعر

ای حیرت زیبای تو رشک تبار آنوری برگزیناید و نظر نقشے ز رویت خوبتر آفاق را گردیدہ ام بہر تبار ز زیدہ ام عالم بہر نیما سے تو خلقے ہر شیدائے تو ای راحت آرام جان باقد چون سرور و ان غم تا شاگردہ آہنگ ضمیرا کردہ	بہر خند و صفت سکیم و حسن ان بیاتری شمس ندانم یا قمر حوری ندانم یا بری بسیار جوان ویدہ ام اما تو جز کے دیگری آن نگین شہلای تو آوردہ رسم کا فر سے زنیسان مرد و انکشان کارام جانم میر سے جان و دل ما بردہ انیس رسم و کبر سے

المنشآت	خسرو غریب است عکدا افتادہ در شہر شما باشد کہ از بہر خدا سوی غریبان نگر سے	بذالانتخاب

حسن خلاق از خرد متدان تو ان کہ در دن بے خرد را عیب تو ان کہ در ترک و ب مطربے ملکیت خسرو را کہ اسے گنج سخن را کہ این علمیت کہ وقت نیاید در قلم پانخش گفتہ کہ من در ہر دو معنی کاظم	بزر بود آنکو او بیستین لبوسے خربو و عیب نبود مور بخت سلیمان کہ بود علم موسیقی ز خلیس لطنم نیکو تر بود و ان نہ دشوار است کاندرا کاغذ و دفتر بود ہر دورا سنجیدہ بر روز نیکہ آن بہتر بود

قرق بن گوہج میان ہر دو مقول دوست نغم را علی تصور کن نفس خود تمام گر کسی بے زیر و ہم نظم فرو خواند رواست در کتد مطرب سی بان بان ہون ہون ہون نامی زن را بین کہ صوفی وارد و گفتار نے پس بر بصورت ضرورت صفا صورت و سماع نظم را حاصل عروسے وان نغمہ زبیرش	تا وہ ہر انصاف آن کہ ہر دو دانشور بود کو نہ محتاج سماع و صورت علیا کر بود نے معنی سچ نقصان نے بلفظ اندر بود چون سخن نبود ہمہ معنی اورا بر بود لاجرم محتاج در قول کسے دیگر بود ابراے شعر محتاج سخن پر بود بود نیست عیبے کر عروس خوبانی ز یور بود	
ایضاً	من کسے را آدمی دانم کہ واندا این قدر در نذر اندر بر سر از من در نیر سدا خبر بود	ولہ
سفا کہ قصد و وستان دارد خس کہ صدیے سر چراغ برود	ہم بہ بند تر اسے خود تا چار عاقبت سوخت شود یکبار	ولہ
جو انروے بدست آموز خود را بدست داد باید شد جو انرو	کہ نزد ہمتان مقدار یا بے جو انروزبان بسیار یا بے	ولہ
نہ رسم عمل بود کے طریق دانائے درون پر وہ ننگ کے چون بزیم خنگ	کہ زور خود کند اندر کز ات و ہر زلف برون پر وہ نوائے مرن چو پر وہ وقت	چو لاف پیش رود گفت کم رود خوباب چو باد شیر زود تیر کے رسد کہ بدت

کہ گویندہ ایسے مست از میں و پیش بچشم بتمشان میں گفتہ خوشیش دگر باز بست ہم حسین کند پیش	مشو خسرو و بشو خوشیش خسرو چو گفت خوشیش رایسے عیب خواہے ہم کس گفت خود را خوب داند
کے از مزاج ظالم سوزندہ خوی خوشیش فی از گل چراغ توان یافت بوی خوشیش	ز افسردگان مجواثر زندرگے دل نہ شعلہ بر آتش لاله توان فروخت
عود ہر دم ہوشہ سید کند یاد آن خوئے نادر سید کند بوسے خوش موی را سید کند	گرچہ پر خوئے در کرم کوشد با ہر لطفت امید واران را خوی خوش را در ابرویت خواہد
شوارچہ تر و فصیح باشد گر خود نفس سچ باشد	از گفتن سچ دل بسپرد گر دوز نفس سپر افع مرده
خود نام بویکراست میسست زیبا بے چشم خود و طفیل سست	از جود و کرم قبول حق جوئے مقصود ز سر نہ نور چشم سست
گر سخن یا فسردوغ سے گوید راست گویم دروغ سے گوید	کس دین روزگار توان بانت ہر کہ گوید کہ راست سے گویم

	ولہ	
کہ بر دیش دہریے درے خندہ کن گرچہ بود حاتم نے شاید البرق بخند و بروے		مرد بخشندہ را کسے گویند ہر کہ بخشد تو آنکر درے ابر اگر برسد دریا بارو
	ولہ	
باشد آنرا چہ خوردی حاصل دیگر باشد غم امر روز ہمان روزت فرخورد باشد ہم کہ او غم خورد و زرخورد و خر باشد		حاصل خود بخورد و اندرہ بہو وہ مخورد و گر آنرا بخوردے حاصل دیگر نشو و ایلیے باشد باہستی نہ غم خوردن
	ولہ	
در کار خلق چشم کشادن بخیر و شر سوراخ عیب باشد و عریال را ہنر		روشن دلان صاف در روز داخل بود پوشیدہ نسبت نزد ہم کس کہ طاق را
	ولہ	
قبلا سازی وہ کہستے جاہل فسردہ را زا کہ در دین سجدہ نبود نماز مردہ را		تا کہ اسے بنی ہمت از برود فلس و ہر یک گر قبائے میکنے باری منہ سر بر زمین
	ولہ	
کو را قرآنہ ذردہ ہمت گذر بود ناچہ مردہ بدہ و در بدہ بود		کے سر فرود برد و بعضیض اہل کسے لیکن چو احتیاج عمان خرد گرفت
		از مال دون طبع کہ در ماترگی رواست مدقوق را دوا کے پسین شیر خرد بود

عوان ترا کے مک شغلے مفرامے	اکہ بدنامت کند از رشوہ خوار کے
کسے کز بہر تو با حسیق بد کرد	کند با تو ہمین ناساز گار کے
ایضاً	کسے کش پروردے از خون مردم
	وفاداری از دیون چشم دار کے
بجاہ فقر تو اگر نامے بہت باش	کہ گرجہ سپیچ نداری بزرگ وارندت
بدانکہ با ہمہ ہستی شوی خلس میں مزاج	کہ گرجہ قازون باشی گذارندت
	ولہ
گریہ مردم ز بہر مرگ خوشیانی داوہ اند	خندہ نے بہر سحر دلاغ و بازی ہوس
لیک گریہ خاص بہتریں از یاد یافتے	باز بہر ویدن اشتیاق ویداروس
ایضاً	خندہ بہر ریش آن بے نیتے کر سیکند
	دعوی عشق خدا و ماسو اللہش ہوس
گرچہ فرزند زاوہ ملکست	ولہ بخت اگر نیست خاک بنیاید
در گدائے دہست دولت مند	لنگ کار از وزیر بر بایید
گرچہ با وزیر از دولت مند	سے بہر وہ دل بفرساید
	ولہ
کسے کز عشق دولت مند کردو	بغیر از ہزاران اعتبارش
نہ بینی کہ عشق بلبل مست	یکے عزت و مینوانی ہزارش
	رباعیات
صانع احد کے کہ ساخت چرخ کس	لے عقل رسد کہتہ و عفتش نہ سخن

اور خود ز یک امر کن جهان پیدا کرد	آن کیست کہ در قضاش گوید کہ مکن
	ولم
یارب کہ امان نہ آب و گل وہ مارا	تو بہ رنگار ان چکل و وہ مارا
در عالم بیدے تارہ و انگاہ	چون دل پر و دوست دل وہ مارا
	ولم
ہر جا کہ سخن ورت ورت روافتد	وہ کہین دل بت پرست آنسو افتد
یارب تو مرا دروہ و وہ کہ بصدق	ہو گویم دانند دل من ہوافتد
	ولم
از غم مراد نندارے خیرے	کن از رہ عقل در شہادت نظرے
اللہ و محمدت پیوستہ بسم	یعنی کہ میان شان گنجد و گرسے
	ولم
وصف شرف تو بیش از ادراک آمد	سبق ادبیت بعد واپاک آمد
تو قیام تو کہ صحیفہ پاک آمد	لولاک لما خلقت الا ظلاک آمد
	ولم
ہر چند تو امی دل کہ بقران بیٹھے	در حق محمد ہمہ احسان بیٹھے
در حلقہ خاتم النبیین بنکر	تا در دل او اصبح رحمان بیٹھے
	ولم
اے آنکہ شدہ طفیلت آوم پیدا	گشت از سبب تو چرخ اعظم پیدا
نور تو گنجد چو در یک عالم	بہر تو خندہ اگر دوو عالم پیدا

	ولہ	
احمد نامے کے کہ کان عالم زو بود سپار چکید قطره با از آدم		بیکتو کے قبائش فلک نہ تو بود آن قطره کہ جب گشت آخر او بود
	ولہ	
شیخے بحق نظام دین شد مارا صاحب قدمیت ہر مریدش کہ کند		گنجور خداست عالم با لارا برگشتی کفش عبسہ نہ در یادا
	ولہ	
از شیخ نظام چون سلامت مرا امید پس مراد و کامست مرا		با حسن عمل عیش مرامست مرا زیرا ہمہ کار با نظامست مرا
	ولہ	
اسے دوست رہا بکلم زیدانے وہ چشمست چوز تا کند گرتن خوا ہے پاک		ذرعاعت حق دا و سلمائے وہ غسلش تو زگرہ پشیمانے وہ
	ولہ	
بستان چو لبر کشید پیرایہ ابر گل لیک لطیف و نازک آمد در باغ		آوردہ بود شیر سرد و ایہ ابر ترسم کہ گران شود با و سایہ ابر
	ولہ	
مائیم خراب جرعة میخواران		مارا چہ عنم از طعمہ نیکو کاران
ای سہ کہ لکہ میخور و لذت خواران کے عنم جوہ از سر زنش ہشیاران		ولہ
ایضاً		

ورطک قلمت در کہ جہا بنائے ماست سند چو بر آستان خمار کشم		دین بر پر پویشان سلیمانی ماست ہر قطرہ سے نگین سلطانی ماست
	ولہ	
گیسوکے تو بے بسیت ہم زنجیرم ہم تو یکن فسوق کہ از دیدن تو		لیکن نہ چومن کہ زار و بے تبریرم ایشان ہم سے تریزدن میرم
	ولہ	
چشم از رخ تو جاسے دگر تو ان برد بے رو سے تو میر و دلبر عمر عزیز		سو داسے تو از سینہ میر تو ان برد صانع ترا زین عمر لبر تو ان برد
	ولہ	
دخت از در دوست بر کر ان خواہم برد ای دل پس ازین تو دانی و آن میر جو کے		جان خواہم داد بلکہ جان خواہم برد من ز رحمت خویش از میان خواہم برد
	ولہ	
زلفت کشم شب ہم شب جانم داد بوسے کہ بگفتے از ترا دشوارست		چشم تر و اشک گو بہر افشایم داد کن برب خود حوالہ من دانم داد
	ولہ	
مانیم کہ از قبلہ بیت خو کر ویم دل را کہ ہے خزینہ معرفت ست		دیا چہ نام و ننگ یکسو کر ویم باز بچہ کو دکان بتارو کر ویم
	ولہ	
اسے باو کہ از کو کے وفاسے آئے		آلودہ ہوئے آستانے آئے

زین گویند که نغزو جان نغمه آئی	من سے دامنم که از کجی سے آئی
ز آنکه که مرا غم تو چون جان بست	خون رخسارم ز مردم و دیره فن بست
زین گویند بسین اشک مرا خارا آخر	خون من و خارا زاده چشم من بست
دل در شکن زلفت و تو مایه تو بماند	جان نیز خود ره در هوای تو بماند
هر کس سر خود گرفت و رفت از کوسه	الا سر من که زیر پای تو بماند
گویند نصیحت از چه افسترون آرد	عشق از دل عشاق برون چون آرد
سوزن که بسید حیل کشد خار ز پای	پیکان ز جگر چو کینه بسرون آرد
شب ساقی دوست رو مرا دشمن بود	من مست و بدل آن بت سیمین تن بود
هر باده که بود خون میان من بود	کوئی که بر آتش دلم رو عنق بود
عاشق که شد افروخته جان و جگرش	هست از دل خود غمش نه از سیرش
پر دانه نه شمع سوخت تا با بسیرش	بلکه آتش دل گرفت در بال و پرش
چشمست که جفا با نه حد افسترون رود	تا چند شتم بر من محسترون آرد
این گریه من که بشردی پیشه گرفت	ترسم که شبی بر تو شبیمون آرد

	ولہ	
بل جبرہ کشش درد کشان سے باہر آتش زرد و بھان و مان سے باہر		مارا زحرین و روحان مسیبا یہ آن شیفہ سوختہ جان می آیہ
	ولہ	
یا اوس سوزنے دلم و دختہ نیست آتش بدلے زہیم کان سوختہ نیست		از شعلہ عشق ہر کہ افرختہ نیست گر سوختہ دل نہ زما دور کہ ما
	ولہ	
در عقل زراہ سے شو دو گوئے شو گر نار سیاہ سے شو دو گوئے شو		گر دل بگناہ سے شو دو گوئے شو از دل زرد و خیال خطا پسران
	ولہ	
عشقے دو کے دور وے و ہمارے کم زانکہ درین ہوس مہرم ہارے		زین پیش من گوئے چو تو مردم خوار کے گرا ز تو نیایم بہ ہوس دیدارے
	ولہ	
آتش رسدت از آتش انگیزے آہ شب کردی گریہ و سحر خیزے آہ		جانا منشیین بر گدڑے تیزی آہ تا دوسرے کوئے تو نہ پنداری سہل
	ولہ	
وقتے چہ شو دو گر بہ دل زار آئے		اے غم مہین کہ بر من غمخوار آئے
		دیشب کہ سیاہ سے کنی روز مرا یاد ب کہ بروز من گرفتار آئے

تا چشم تو بنمود ز ابر و مجسراب بر خاک در تو مردم چشم مرا		زان قبل بناسے دین من گشت خراب فرض است تیم ارچہ عرقت در آب	
	ولہ		
ووش آمدہ و وعدہ شراجم میداؤ می پرسیدم حال دل او خامش بود		خونابہ بجایے سے تاہم میداؤ وان زلف بجایے او جو اہم میداؤ	
	ولہ		
گر جان برو و مجسرفقا ویدن تو دیدہ کہ ترا وید مرا کرد اسیر		چہ فرق زنا ویدن تا ویدن تو بجراشش سزا کرد بنا ویدن تو	
	ولہ		
کوئے تو کہ بستر خاک نہ بنیم آنجا جاسے کہ چکہ خوبی ز رحمت تا مردم		نشینم تا رجبان غنیم آنجا گر خون دل از دیدہ نریزم آنجا	
	ولہ		
نامے صنمے کہ در دلم رہ دارو با آنکہ سر و فاندارو چہ خوش است		در ما بدھسہ کو دل آگہ دارو آن شوخ سہ طرہ کہ بر مہ دارو	
	ولہ		
گر بیم برزدہ یعنی خطا من عیب من		کہ مرا محنت ایام ہبسم برزدہ بود	
	ولہ		

انتخاب تقریبات مطبوعه سابق

تقریبات ہماری سالکان طریق سخیذانی مشہورائے ہریان مرحل کتبہ برانی
فصل دوران اکمل زمان جناب ششی محمد ظہیر الدین خان بہادر مرحوم و غور

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ایجا مک لا علم لنا الا ما علمت لنا انک انت العلیم الحکیم

ای نام تو سر نام دیوان سخی سیجا مک یار بقدر حق و کمال آن باعث ایجاد و دو عالم تلو لاک قد فصلا اللہ جمالا و کمالا	نام تو بود نام خدا از ہمہ بالا الحمد لمن حرم حسرا الجبجا آیات تعجبات بران سید والا در شرح و طالع شود آن مہر مہریت	از نام تو ہر نام کشد نامور ہیا الشعر و البحر لفقہ کان جلالا آن منظر ذات احدی ختم رسالت قد تجلیت لشمس و بدر اوللا لا

برابر باب سخن سخن شناس سیکو ظاہر کہ ہر چند مذاق سخن و طرز بیان تمام اہل سخن ہر یک بطرت
جد است کہ یکے بدریکے سے نیما نذر کلام معجز نظام حضرت امیر خسرو و علیہ الرحمۃ راشانی
و آئی و گرت ہر کہ وے و اردو اند کہ خانہ کعبت و در نامہ عیبت قسم من قسم سے
از اندرون خانہ جو آید بند برون + خود از یکین بود متصور نہ از مکان + ہر یک از
شعرا بقدر حصہ از مبد ر فیوض نصیبے و اوہ اند کہ و ران صفت مستثنے است مگر حصہ این
خسرو و اعلم سخن از ہر صفت و ہر صفت مہرہ وانی و نصیبے کا فیست ع انچہ خوبان ہر ہر
تو تھا وادی + پیدا است کہ ہر علم و فضل و کمال اکتسابیت کہ بیرون تحصیل از اوستا و تعلیم
و تعلم حاصل ہی شود مگر این شعر و سخن و طبع مزون بعض وہی است کہ محتاج تعلیم

و اگر حساب نباشد از اینجا است که شعرا را تلاذ از الرحمن گفته اند خود نظام هر که اکثر آن تا خوانده
 حرف نا آشنا که هیچ از عرض و توانی و اوزان و نطق انا عیلم و بحور شعر هر که ندارند و شعر
 جهان مضامین عالی میگویند که بر دلها کار میکند که تمام مستوی حضرت مولانا علیه الرحمة
 برین دعوی شاهد عادلست که میفرمایند من ندانم فاعلاتن فاعلات شعر میگویم
 به از آب حیات پس از همین جا توان بدانست که همه علوم که حساب بوده اند مگر این
 موزونی طبع و بهیست و معجزه کلام درین نیست که میگوید تر از دروغ و رعب علی
 بنوده است چنین عیب ممنوع شرعی و در نمازهاست که هر چه باشد که احسنه الذکر گفته اند
 چون در مقام کذب مرتب باشی نیست کیفیت که در مقام صدق که گفت شد

چو در مقام در حوست مجموعی باش
 خیال کن که چها لطف نشود پیدا
 چرا که کذب کنی صرف طبع موز و ترا
 که گفت طایع نادون از و ترا
 اگر مبالغه حسن بشیر میدانی
 کمال است بود دون تبه حمد و ثنا

که عیب کذب در حسن است و خطا اقرا
 که از کجا یکی رتبه سخن برسد
 چه جای که گفتن آن لایمان به سجدا
 بهین مراد ز ما نیستی که باشد
 بطرز قنوسه روم گر کنی اطرا
 که قدر سخن جا کنی مبالغه صرف

بود طبیعت ز دروغ نیست و بهی
 بجای است خود نماند اندکی فرما
 بود اذ اسمو اللعوب المرصوا عنه
 که اظالمه و من انقصری کذبا
 شوی تو از شعرا می تلاذ از الرحمن
 بحدیست مناجات کن مبالغه

نه حد ناطقه بر تر بیان نفس الامر درین مبالغه اشراق را چه باشد جا

آدم رحیل سخن

پس این سخن بانی در بیان همین خسرو اقلیم سخن دیده شده اگر علط نکتہ اندرین مبالغه
 نیست + که خود معاینه باشد بجزیم ظاهری + هر چند تا اثبات کلام و بیان ترا نسبت
 بسوداوه اند که نامش البیان نسیم اگر اینجا در کلام این معجز نظام اعجازی است

کہ ہر جیسے وقع نامہ پر اچھا تر کلیم۔ اگر خلا مکہ تمام کتاب عجا از خسرو کے برین و عروس کے شاہ
 عادلست و شاہ ثانی انیک ملے وں الا شہا و مشہادت قول من ورین عالم
 شہادت مشہادت پر خاستہ کہ خود آن سخن بیان از جہا منطومات خود چہا دیوان
 مستثنی فرمودی لقیہ نقیہ و دم تحفہ لقصہ کہ غالباً در زمانہ سفر سنی از ناطقہ
 بخامد رسیدہ باشد سوم وسط الحیرۃ کہ شاید در وسط ایام حیات بزمانہ شباب زانہ
 بنا کر شیدہ باشد چہا رم عزۃ الکمال کہ آخر در کبیل عمر کبیل پذیرفتہ باشد پس خطبہ
 و سیاہ لقیہ نقیہ کہ خودش اشباب فرمودہ این را بعد عناصر را بہم ترکیب دادہ چہنیں بیست
 مجموعی و صورت کذاتی این آدم ثانی را بوجود آور دو کہ ثانی تبار و این را کہ با مدرا و شک
 مطیع ہشتک کردہ از دواج و او مدبرین اتسراج کہ توالد و تاسل پیدا آمد یک عالم ثانی
 ازین آدم ثانی آبا و شد کہ فنا پذیر نیست تا عالم باقیست انہم باقیست پس ورین
 ہر چہا عنقر زمانہ صغر را نیز لہ عنقر آبی تصور توان کرد کہ سیرج البقول و سیرج الترمک و
 رقیق الطبع بالطبع است انہم صفات آبی در طفلان صغیر السن پیدا است کہ ایجا مراد از
 تحفہ لقصہ است و زمانہ وسط الحیرۃ و شباب را کہ نیز لہ عنقر آتش توان دانست کہ
 حرارت آتش ایام جوانی چہا کہ افتد وانی محتاج بیان نبود ہست ایجا عبارت از
 وسط الحیرۃ است و زمانہ او اسر عمر را کہ حد کمال عمرست نیز لہ عنقر خالی توان دانست
 کہ اتم و گے و خاکسار بہا از مقتضای این عمرست پس سے پیش از خاک شدن ہر کہ کہ
 خود را خاک با یقین رہتہ خاکش کہ در و از افلاک پس ایجا مقصود از دیوان عزۃ الکمال
 است کہ براسے وقع عین الکمال بعد کمال عمر کمال رسیدہ و آن بقیہ نقیہ را کہ جامع
 انہم عناصر متضادست نیز لہ عنقر باوی معلوم توان کرد کہ اتم و بیجا ترکیب انہم

عناصر از عنصر باد نفس مست تا کہ با نفس درین صورت غنصری جا بسیت صورت کد اسے
 و ہنیت مجموعی این ہو لاسے خاک کی قائم و باقیست و از لیس فلسفہ لاجرم ہنیت مجموعی این
 کتاب این ہنیت ترکیب خاص لقبہ لفظیہ از باقیات صالحات باقی و قائم است کہ
 ترکیب از دواج و امتزاج مطبوعہ مطبع نوالد و تناسل پذیرفتہ از یک ہزار ان کشیدہ
 صورت بقاسے دوام پیدا کرد کہ مصرع من نمانم این بانہ یادگار بود کہ فضل اللہ
 یوتیہ من نثار و اللہ و فضل العظیم

اقاویل حلین و حلین میل صاحب مطبع فیض منج عالی ہمم معالی
 ششم اولو اعظم زمانہ بیروت و منوت یگانہ قلاطون دانش اسطو
 شعور جناب عالی القاب ششی نو لکستور صاحب صاعدہ اللہ با علی المراد
 شعر کیفیت تلاش و ہمسائی این مجموعہ و حقیقت طبع این نسخہ مطبوعہ

چند آنکہ بوالا صولگی و بلند خیالی این مطبع اکثر تصانیف لطیف قدما ی رحمہ اللہ بطبع
 خواہش شایقین و قفاً فوقاً بطبع رسیدہ اشاعت پذیر گردید و مزید بر این متطویر نظر
 اہل نظر افتاد و ہر واحد نو فور ہر بانی و اقدردانی و ادبچین فرط مستند سے ارباب
 نسبت کلام معجز نظام حضرت امیر خسرو و ولہوی علیہ الرحمۃ دریافتہ در جا رسوسے
 تلاش و جستجو سے ان شافقتہ اگرچہ خیالات بلند و مقالات ارجمند این بزرگوار قبول و رگا
 کرد و کار بیشتر بیشتر لاکن درین زمانہ مانند نظر پوشیدہ از نظر اگر بقاسے در مجلس و بدو
 سماع قوالی غزلے از تعین شریف سرانید شنوندرہ ذوق باب گشتہ جو پاسے

دیوان فحش مبین گزید و آن حکم عطا یافت مشتاقی مشتاق سرگرا اینها یافت نظر باین
 همتن آرزو با یوم در روز شب در جستجو تا اینکه بمصدق چونبند یا بند روز
 و خدمت ابوالحسن یوسف علی صاحب لکهنوی که در سرکار بھوپال علاقه
 دارند و وی ہستند اور روزگار ندر بسبیل تذکرہ و کرم ہمہ سعی دیوان این خسرو
 سخنران با قسط خواہش مستندان مبین آمد خصوصاً شوق و روانی خود بر زبان مولوی غلام
 معری الیہ نظر شوق احقر مجربوئے انتخاب چار دیوان حضرت ایشان کہ مانند جان عزیز
 و نہان میداشتند لطف داشته منت بر جان مستندان گذارند چون مجربوئے
 موصوف نظر کردم شاہد آرزو در بر کردم طرفہ مجربوئے کہ خود آن طوطی شہوان زبان ہندوستان
 از چار دیوان خوشتر است و اوہ کیفیت چار فصل عالم بلا فصل باین یک فصل بلاغت
 و فصل نہاد و چار عنصر کہ کمال و معنی و چار گلشن نہال صافی و ہستی فی فی چار قب تارک
 میری و خانی و چار بالش بہر و نکتہ وانی یک یک دیوان ازان مانند مصرعہ چارم رباع
 مصرع و ذوق و آرزو بہر ترصیح مصرع نخستین تحقیقہ لقصہ مطبوع طبائع صغیر و کبیر
 و دین و سطر الحیرۃ مانند آب حیات بے نظیر سوین عترۃ الکمال کمال عزت
 سوز و متاز چارمین لقصیہ لقصیہ بہ باقیات صالحات سرفراز قصائد لاجواب غزلیات
 انتخاب قطعات بزرگ قطعات فراوان خورم و خوش با عیبات مانند چار موعظہ کوش
 و گلش باین چار ارکان معنی مجربوئے چار عنصر خسروی کفمن لطیفہ عنسی و نکتہ لاریہ چنانچہ در
 و بیابہ مصنف لشرح اسما سے و داوین ازین نکتہ ایماہی بسین بہ منضدہ نیکو بسرین بوضوح
 ہجو غیر مترقب نیست بر خود بالیدم و از نہایت شادمانی در سرین گنجیدم خواستم کہ تنہا
 تسلز و بیاشم این اعلا سے اعلی بر سماہ طبع نسیم و بہمانی ارباب زمان ہم نسیم ہمدرد و کلمہ قدیم